

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.940 van 19 december 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart afkomstig te zijn uit Kosovo, op 17 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. HAUTTEKEETE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire bescherming luidt al volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Hogosht (gemeente Kamenicë), Kosovo. Op 27 november 2006 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. Op 13 februari 2007 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf. Op 22 augustus 2007 nam ik inzake deze asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U zou niet zijn teruggekeerd naar Kosovo, maar diende op 9 april 2008 een tweede asielaanvraag in. U meent omwille van de problemen die u reeds bij u vorige asielaanvraag vertelde, niet terug te kunnen naar Kosovo. Uw broer, D. (...), zou u enkele keren in België zijn komen opzoeken en bracht vijf anonieme dreigbrieven aan uw adres en enkele medische attesten mee. Met deze medische attesten wil u bewijzen dat u een oogletsel

hebt overgehouden aan een aanval op u op 21 juni 2006, door onbekenden. U vermoedt dat hetzij moslimradicalen die u al eerder mondeling hadden bedreigd, hetzij leden van uw ex-schoonfamilie, hetzij de ex-verloofde van uw huidige partner, M. R. (...) (O.V.5.930.808), achter deze aanval zitten. Uw broer D. (...) zou omwille van uw problemen met radicale moslims zelf in de problemen zijn gekomen en zijn verhuisd naar Prishtinë. Verder zou u van uw broer hebben vernomen dat uw ex-echtgenote, van wie u sinds 1998 officieel gescheiden bent, een rechtszaak tegen u heeft aangespannen om de woning die u op naam van jullie minderjarige kinderen heeft gezet, voor een gedeelte over te kopen. U stuurde na uw gehoor op het Commissariaat-generaal hiervan een document op. Tevens legde u vijf dreigbrieven en een aanbevelingsbrief van uw Belgische werkgever neer.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt dat ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat de door u aangehaalde problemen met de familie van uw ex-echtgenote van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard waren, uw verklaringen een aanzienlijke contradictie met betrekking tot de al dan niet door u aangezochte politionele hulp bevatte en de overige door u aangehaalde problemen met mannen met baarden onvoldoende ernstig waren om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Conventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In het kader van uw tweede asielaanvraag haalde u geen elementen aan die deze conclusie kunnen weerleggen.

U beweerde in het kader van uw tweede asielaanvraag op 21 juni 2006, ongeveer vijf maanden voor uw komst naar België, te zijn aangevallen en mishandeld door onbekenden. U zou hiervan heden nog steeds de fysieke gevolgen dragen (vragenlijst Commissariaat-generaal vraag 36 en gehoor Commissariaat-generaal p. 5). Aan dit nieuwe element kan echter geen geloof worden gehecht. U maakte immers in uw vorige gehoren op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag op 24 april 2007, op 16 mei 2007 en op 24 juli 2007 geen enkel gewag van dit incident. U vermeldde toen enkel een handgemeen met en bedreigingen door leden van uw ex-schoonfamilie, provocaties en pesterijen door onbekenden en verbale bedreigingen door mannen met baarden (gehoren CGVS 24/04/2007 p. 14-16, 16/05/2007 p. 3, 7-8). U verklaarde voorts op de vraag naar andere problemen na de mondelinge bedreiging door moslimradicalen, geen problemen in die aard meer te hebben gekend (gehoor CGVS 16/05/2007 p. 6). Gevraagd naar de reden waarom u de aanslag op uw persoon niet aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag, verklaarde u enkel dat u dacht toen genoeg te hebben gehad aan uw andere verklaringen om erkend te worden als vluchteling (gehoor CGVS p. 4, 5). Die uitleg is niet overtuigend. Van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht alle elementen, relevant voor zijn asielaanvraag, toe te lichten. Dat u mondelinge bedreigingen belangrijk genoeg acht om te vertellen maar een aanslag op uw fysieke integriteit met blijvende gevolgen nalaat te melden omdat u meent reeds genoeg zware feiten te hebben aangehaald, is niet geloofwaardig. Overigens haalde u deze aanslag evenmin aan in uw verzoekschrift voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. De medische attesten uit Kosovo, met name een attest van een huisarts en een attest van een oogarts, waarin wordt gesteld dat u letsels heeft aan uw lichaam en ogen, vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze attesten stellen weliswaar dat u het dispensarium werd binnengebracht met zware hoofdverwondingen en hiervoor nauwgezet werd opgevolgd, doch geven geen uitsluitel over de ware oorzaak van de opgelopen verwondingen. Wat betreft de doorverwijsbrief van uw oogarts in Sint-Truiden, waarin wordt melding gemaakt van een incident van twee jaar geleden waarbij u op het hoofd zou zijn geslagen, dient te worden opgemerkt dat het slechts een weergave is van de door u afgelegde verklaringen over opgelopen schade aan uw oog en derhalve niet als een objectief stavingstuk kan worden weerhouden. Uit hetgeen voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door u aangehaalde medische problemen verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voorts voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast kan worden gesteld dat uw problemen inzake de verdeling van uw eigendom na de scheiding van uw ex-echtgenote van privaatrechtelijke en familiale aard zijn. Zulke problemen ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming. Hierbij dient te worden vermeld dat de door u opgestuurde kopieën van de zaak onleesbaar zijn en aldus niet kunnen worden beoordeeld.

Aangaande de anonieme bedreigingen die u per brief zou hebben ontvangen naar aanleiding van uw werk bij Radio Primera (vragenlijst CGVS vraag 36 en gehoor CGVS p. 3), dient opgemerkt te worden dat u hierover nagenoeg niets kon vertellen. U stelde weliswaar dat uw broer in dit verband bij de lokale

politie zou zijn geweest, maar van enig resultaat bent u niet op de hoogte omdat u hierover geen vragen aan uw broer heeft gesteld, luidens uw verklaringen uit desinteresse (gehoor CGVS p. 3). Een dergelijke houding is echter niet overeenstemming te brengen met of getuigt niet van een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Overigens voegde u toe dat de moslimgemeenschap openlijk de bedreigingen aan uw adres zou hebben veroordeeld (gehoor CGVS p. 3). De door u neergelegde anonieme dreigbrieven kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Deze brieven kunnen immers om het even door wie en om het even wanneer zijn geschreven en kunnen aldus bezwaarlijk als een objectief stavingstuk worden weerhouden. Overigens kan hieraan nog toegevoegd worden dat één van deze dreigbrieven van juli 2006, dus voor uw komst naar België, dateert. Nochtans repte u tijdens uw eerste asielaanvraag met geen woord over de ontvangst van enige dreigbrieven (gehoren CGVS 1ste AA).

Wat betreft de aanbevelingsbrief van uw werkgever in België waarin wordt gesteld dat u zich goed heeft geïntegreerd, dient te worden opgemerkt dat de beoordeling van een vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade uw integratie in België niet relevant is. Indien u dit element wil opwerpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning, dient u de daartoe geëigende procedures voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

Tot slot kan toegevoegd worden dat ik in het kader van de derde asielaanvraag van uw partner, M. R. (...) (O.V. 5.930.808), eveneens een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel poogt verzoeker de diverse motieven van de verwerende partij te weerleggen en werpt derhalve de schending op van de materiële motiveringsplicht.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.1.4.1. Met betrekking tot de motivering van de verwerende partij dat de problemen met verzoekers ex-familie van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, werpt verzoeker

op dat deze bedreigingen van een dergelijke omvang en ernst zijn dat in casu niet meer kan gesproken worden van problemen van interpersoonlijke aard. Verzoeker betoogt verder dat hij zich wel degelijk dienaangaande meermaals heeft gewend tot de plaatselijke autoriteiten, meer in het bijzonder tot de politie en de KFOR, en dat hij, in tegenstelling tot wat de Commissaris-generaal beweert, hieromtrent geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, en bovendien deze tegenstrijdigheid door de Commissaris-generaal niet wordt bewezen.

2.1.4.2. De Raad wijst erop dat de loutere omvang en de ernst van problemen niet impliceert dat deze problemen niet van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. Het is aan verzoeker aan te tonen dat deze problemen met zijn ex-familie niet van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, doch sorteren onder de criteria van artikel 1, A, 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals bepaald bij artikel 48/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Door louter te verwijzen naar de 'omvang' en 'ernst' van deze problemen blijft verzoeker dienaangaande in gebreke.

Om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring gaat de verwerende partij alle objectieve gegevens na die zij nodig heeft om haar beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt zij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. In onderhavige bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar de door haar genomen weigeringsbeslissing in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag waarin wordt gesteld dat verzoekers verklaring een aanzienlijke contradictie bevat met betrekking tot de door hem aangezochte politionele hulp naar aanleiding van de problemen met diens ex-schoonfamilie. De Raad stelt vast dat in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 augustus 2007 (stuk 2 van het administratief dossier in het kader van de eerste asielaanvraag), aan verzoeker betekend met een schrijven van 28 augustus 2007 (stuk 1 van voormeld dossier), door de verwerende partij omstandig en met verwijzing naar de stukken in het administratief dossier voormelde tegenspraak wordt gemotiveerd. Verzoeker is derhalve in kennis van de motivering van de vaststelling van deze tegenspraak. De loutere bewering zich wel degelijk tot de lokale overheden te hebben gewend, vermag niet de motivering van de verwerende partij dienaangaande te weerleggen.

2.1.5.1. Aangaande het niet vermelden tijdens de diverse verhoren in het kader van de eerste asielaanvraag van het incident op 21 juni 2006 waaraan verzoeker een blijvend oogletsel heeft overgehouden, merkt verzoeker op dat hij meende de Commissaris-generaal niet te zwaar te moeten belasten met de opsomming van alle incidenten en feiten en dat hij niet geacht wordt het beleid van de Commissaris-generaal te kennen, die er duidelijk de voorkeur aan geeft dat bij de eerste asielaanvraag onmiddellijk alles wordt doorgegeven.

2.1.5.2. De Raad wijst erop dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoekers bewering niet op de hoogte te zijn van het beleid van de Commissaris-generaal ontslaat hem niet van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven aldus geen details betreffen. Het niet op hoogte zijn van de werkwijze van de verwerende partij doet geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.1.6.1. Verzoeker werpt op dat hij de bemerking van de Commissaris-generaal dat de door hem bijgebrachte anonieme dreigbrieven door om het even wie kunnen zijn geschreven bijtreedt, doch dit hem juist beangstigt. De bedreiging van zijn leven kan dus van alle kanten komen.

2.1.6.2. De Raad wijst erop dat de betreffende motivering van verwerende partij niet inhoudt dat de anonimiteit van deze brieven juist een bedreiging impliceert, doch dat deze brieven die door om het even wie en om het even wanneer kunnen zijn geschreven aldus niet als een objectief stavingstuk kunnen worden weerhouden. Bovendien merkt verwerende partij op dat daar waar één van deze dreigbrieven dateert van juli 2006, en dus van voor de komst van verzoeker naar België, verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag over de ontvangst van enige dreigbrieven met geen woord heeft gerept. Deze vaststelling, die door verzoeker niet wordt weerlegd, verhindert enig geloof te hechten aan de door verzoeker voorgehouden bedreigingen.

2.1.7.1. Verzoeker houdt voor dat het niet is omdat hij in het verleden op het nippertje aan daadwerkelijke vervolging is ontsnapt, en rekening houdende met de talloze bedreigingen aan zijn adres, dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst niet meer vervolgd zal worden.

2.1.7.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn eerste asielaanvraag poogt te reactiveren door bij een tweede aanvraag documenten voor te leggen die duidelijk wijzen op bedreigingen naar aanleiding van de gebeurtenissen voorgehouden in het eerste asielrelaas. De Raad is van oordeel dat uit de motivering van verwerende partij genoegzaam blijkt dat aan deze bedreigingen totaal geen geloof kan worden gehecht daar verzoeker het incident van 21 juni 2006, waarvan hij via medische attesten poogt aan te tonen hieraan een blijvend oogletsel te hebben opgelopen, en het ontvangen van anonieme dreigbrieven nooit eerder vermeldde in de diverse verhoren van zijn eerste asielprocedure. De ongeloofwaardigheid van deze bedreigingen verhinderen eveneens enig geloof te hechten aan verzoekers bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst ook in de toekomst nog zal worden vervolgd.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Verzoeker betoogt dat niet alleen zijn voormalige schoonfamilie, maar ook religieuze en politiek andersdenkenden hem naar het leven staan. Aangezien hij enigszins een plaatselijke 'publieke figuur' is – door zijn werk voor Radio Premiera – zijn de standpunten van verzoeker gekend. Het risico op vervolging is derhalve reëel.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in haar geheel, noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005, nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998).

Waar verzoeker op summiere wijze opnieuw verwijst naar het door hem in het kader van de eerste asielprocedure voorgehouden asielrelaas merkt de Raad op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Het middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en roept derhalve de schending in van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Verzoeker steunt zijn vraag voor subsidiaire bescherming volledig op de door hem voorgehouden bedreigingen en op de problemen met zijn ex-schoonfamilie. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers relaas betreffende de door hem voorgehouden bedreigingen ongeloofwaardig is en dat de problemen met zijn ex-schoonfamilie van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. Verzoeker toont niet aan dat hij zich met betrekking tot deze problemen niet zou kunnen beroepen op zijn lokale autoriteiten en weerlegt de door verwerende partij bij de eerste asielaanvraag vastgestelde tegenspraak betreffende het zich beroepen op deze autoriteiten niet. Bijgevolg maakt hij ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het middel is ongegrond.

2.4. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 december 2008 door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

J. BIEBAUT.

